

ЗНИКЛІ ВІДОМОСТІ ПРО УСПІШНІСТЬ

*Як монастирська школа та білоруські органи управління освітою
перетворили звичайний батьківський запит на десять тижнів
інституційних перешкод*

Автор: Леон (Нік. Черопулос)

ActionAgainstChildAbduction.org

Червень 2026

До відома всіх, кого це стосується.

Я запросив відомості про успішність.

Не опіку. Не доступ до дітей. Не судову оцінку десятиліття, позначеного конфліктом юрисдикцій, і не оцінку постійної відсутності верховенства права в Білорусі. Лише копії документів про навчання та успішність моїх доньок - документацію, яку будь-який із батьків у будь-якій країні має мати можливість запросити й отримати без зволікання.

Цей запит виник виключно тому, що мати, яка викрала дітей, протягом майже десяти років відмовляється надавати мені будь-яку інформацію про освіту, розвиток або благополуччя наших двох доньок.

У період з квітня по червень 2026 року я надіслав шість офіційних письмових запитів, запитуючи лише ці документи. Через десять тижнів я не отримав ані табелів, ані відомостей про успішність, ані даних про відвідуваність, ані інформації про кількість навчальних годин за програмою, ані юридично обґрунтованого рішення про відмову в задоволенні мого запиту.

Натомість я отримав показовий портрет системи, у якій інституційне мовчання та систематичне спотворення правових і адміністративних норм виступають інструментами політики - від самої школи до районного відділу освіти і, на цей момент, аж до Міністерства освіти, тобто органу, зобов'язаного здійснювати нагляд і забезпечувати законність їхньої діяльності.

Це документально підтверджена хронологія тих десяти тижнів - і системи, яку вона оголила.

Простий запит

Ніколаос Черопулос, громадянин Швеції та Греції, має одноосібну законну опіку над своїми доньками, Ансі (Ансулою) та Олександрою, на підставі рішення шведського суду від 10 вересня 2018 року та норм міжнародного права. Обидві дівчинки навчаються в «Середній школі «Іхвіс»» у Мінську. 6 квітня 2026 року Черопулос надіслав адміністрації школи лист із проханням надати копії повних документів про навчання та успішність його доньок, зокрема табелі успішності, виписки з оцінками та офіційні оцінювальні матеріали, які школа зобов'язана вести й зберігати.

Монахія Ольга (Антанович Тетяна Володимирівна) Директорка школи «Іхвіс»

Воронович Марія Романівна Заступниця директорки з навчальної роботи

Керівниця шкільної адміністрації не надала запитаних документів. 17 квітня 2026 року директорка школи Т. В. Антанович відповіла листом, у якому описала середні бали дівчат, їхні захоплення та участь у вокальній студії й театральному гуртку - тобто надіслала описовий текст замість офіційних документів. Того ж дня Черопулос відповів, прямо зазначивши, що опис його доньок та їхніх занять не може замінити запитаних документів. Відтоді змістовної відповіді він так і не отримав.

Ця підміна - відповідь описовим текстом на запит про надання офіційних документів - стала першим, але далеко не останнім проявом повторюваної схеми. Замість документів,

на які я мав законне право, я отримав наочну ілюстрацію інституційної культури, у якій адміністративне мовчання та систематичне спотворення правових і процедурних норм виступають не окремими порушеннями, а свідомими інструментами політики й управління.

Задokumentована хронологія

Наведена нижче хронологія повністю ґрунтується на датованому письмовому листуванні; ніщо в ній не залежить від інтерпретації.

Дата	Лист	Одержувач	Результат
06.04.2026	Офіційний запит про надання відомостей щодо академічної успішності	Школа «Іхвіс» (директорка Т. В. Антанович)	Отримання не підтверджено
13.04.2026	Повідомлення про адміністративну бездіяльність і запит на втручання наглядового органу	Управління з освіти адміністрації Жовтневого району	Відповіді немає
17.04.2026	Відповідь фотографією: описовий текст замість запитаних документів	Нік. Черопулос	Школа надіслала відповідь № 699: описовий виклад без надання документів
17.04.2026	Відповідь із зазначенням того, що отриманий лист не відповідає на запит	Школа «Іхвіс» (директорка Т. В. Антанович)	Відповіді немає
01.05.2026	Повторний запит із вимогою надати документи або письмову юридично обґрунтовану відмову	Школа «Іхвіс»	Відповіді немає
11.05.2026	Офіційний запит із посиланням на додаткові докази перешкоджання	Управління з освіти адміністрації Жовтневого району	Відповіді немає
12.06.2026	Офіційна скарга із зазначенням мовчання нижчих інстанцій	Міністерство освіти Республіки Білорусь	Відповіді немає
17.06.2026	Окремий запит («Про інформування»).	Управління з освіти адміністрації Жовтневого району	Відповідь: електронні листи «не зареєстровані й не розглянуті», див. нижче.

Шість листів. Одна змістовна відповідь - і та не у формі повноцінної відповіді, а у вигляді фотографії листа зі школи, у якому відповідали на запитання, якого ніхто не ставив. Кожен

офіційний лист, надісланий до органу, що має повноваження зобов'язати надати відповідь, на сьогодні так і залишився без відповіді по суті.

Що насправді являє собою школа «Іхвіс»

Школа «Іхвіс» адміністративно не відокремлена від Свято-Єлисаветинського монастиря - великого російського православного монастиря на околиці Мінська, очолюваного [протоієреєм Андрієм Лемешонком](#). Монастирську школу «Іхвіс» при Свято-Єлисаветинському монастирі в Мінську навряд чи можна переконливо описати як освітній заклад. Вона значно більше схожа на місце систематичних порушень у системі освіти, що мають серйозні й довгострокові наслідки для освіти дітей, їхнього академічного розвитку та основних прав.

Після семи років обов'язкового вивчення англійської мови значна кількість учнів, як повідомляється, досі не здатна підтримати навіть елементарну розмову. Такий результат не є незначним недоліком; він становить *prima facie* - на перший погляд достатній - доказ серйозного педагогічного провалу й викликає обґрунтовані побоювання щодо спотворення інформації у сфері освіти, якщо не відвертого шахрайства.

Місце злочину проти прав людини: примусова індоктринація та жорстоке поводження з дітьми, замасковані під релігійну турботу, співчуття й освіту.

Розслідування 2024 року, проведене незалежним виданням [Buro Media](#) на підставі даних білоруських реєстрів суб'єктів господарювання, встановило, що школа є частиною ширшої холдингової структури монастиря, і назвало її директорку - ту саму Т. В. Антанович, яка підписала відповідь від 17 квітня, - монахинєю монастиря, що обіймає посаду керівниці школи.

На запитання тих самих журналістів про причини збиткової роботи школи Антанович не назвала її освітньою організацією. Вона охарактеризувала її як ***«ідейний проєкт»***, що здійснюється заради дітей і майбутнього, - формулювання, яке радше відносить мету школи до місії, ніж до освіти та академічного розвитку дітей.

Хоча монастирська школа «Іхвіс» нещодавно запустила новий, зручніший для користувачів веб-сайт, суперечки довкола нього та самого закладу й надалі неможливо ігнорувати. Не менш очевидною є й основна місія школи. Для досвідчених спостерігачів зрозуміло, що її головна мета полягає не в наданні якісної освіти, не в розвитку інтелекту та критичного мислення учнів, а радше у функціонуванні як ідеологічної установи, покликаної вкорінювати засади так званої доктрини [«Русского мира»](#) та виховувати нове покоління через політичну індоктринацію, яка за своїми методами й цілями нагадує історичні молодіжні рухи, такі як «Гітлер'югенд».

Відсутня навчальна програма

Спір виходить далеко за межі самих лише оцінок. У своєму листуванні Черопулос неодноразово, але безуспішно намагався отримати роз'яснення щодо того, скільки навчальних годин відводиться на кожен предмет. Це має особливе значення, оскільки школа відкрито заявляє, що її місія полягає в поєднанні шкільної освіти з релігійним та ідеологічним вихованням.

За таких обставин батьки мають право знати, як розподіляється навчальний час: скільки годин присвячено основним академічним предметам, скільки - релігійному навчанню, і чи реалізується національна навчальна програма в повному обсязі. ***Це не другорядні питання, а фундаментальні аспекти освітньої прозорості та підзвітності.***

Без доступу до відповідних документів ані Черопулос, ані будь-яка незалежна сторона не можуть перевірити ці питання. Власне, саме це й було центральною метою запиту. Наполеглива відмова надати запитану інформацію викликає обґрунтовані побоювання, що запит від самого початку й не передбачалося задовольняти. Таке нерозкриття відомостей неминуче наводить на висновок, що прозорість виявила б значний дисбаланс у розподілі навчального часу, за якого основним академічним предметам приділяється менше уваги, ніж потрібно або очікується.

Школа «Іхвіс» усередині суперечливого закладу

Відмова розкрити документи вписується в ширшу, незалежно задокументовану схему. У розслідуванні Bugo Media Свято-Єлисаветинський монастир описується як структура, що контролює близько семи афілійованих комерційних суб'єктів; колишні співробітники розповідали, що заробітну плату навмисно дроблять таким чином, аби більша її частина оформлювалася як неоподатковувані «благодійні пожертви», а не як офіційно задекларована зарплата, а торговельні точки, якими управляє монастир, відмовляються приймати оплату карткою, щоб операції можна було обліковувати як пожертви, а не як продажі.

Крім того, Veridica.ro та інші видання задокументували відкриту підтримку війни Росії проти України з боку Лемешонка - зокрема збір коштів, на які було придбано автомобілі для російської армії, - а також виступ учнів школи «Іхвіс» на заході в лютому 2024 року під російськими прапорами з провоєнним символом «Z». Наприкінці 2025 року Церква Швеції попередила свої парафії про неприпустимість приймання виставок мандрівних монахинь цього монастиря, пославшись на збір коштів, пов'язаний із війною, та ймовірні зв'язки з російською військовою розвідкою. Подібні виставки також були заборонені в низці інших європейських країн.

Ніщо з цього не встановлює, що саме стало мотивом мовчання, задокументованого Черопулосом у його власній справі. Однак це показує, що опір зовнішній перевірці не є чимось унікальним для його запиту. Навпаки, незалежні джерела описували його як повторювану рису функціонування цього закладу.

Управління, яке заявило, що електронні листи ніколи не читалися

Найконкретніше підтвердження того, як ці скарги фактично розглядалися, надійшло не зі школи, а від самого Управління з освіти адміністрації Жовтневого району. Відповідаючи 17 червня 2026 року на окремий запит, поданий 13 квітня 2026 року.

приймальня Управління написала таке:

«Електронні звернення, що надходять на адресу електронної пошти Управління або на будь-яку іншу адресу електронної пошти, не реєструються і не розглядаються. У Республіці Білорусь звернення можуть подаватися лише через єдину національну інформаційну систему Obrazeniya.bel. Електронні звернення, що надійшли до Управління з освіти адміністрації Жовтневого району м. Мінська, розглядаються не пізніше ніж протягом п'ятнадцяти днів, а звернення, які потребують додаткового вивчення та перевірки, - не пізніше ніж протягом одного місяця».

Юдинець Олександр Сергійович
[Начальник Управління з освіти](#)

Ненашчева Тетяна Миколаївна
[Заступниця начальника Управління з освіти](#)

Це речення заднім числом пояснює мовчання після листа від 13 квітня та обох листів від 11 травня: за власним твердженням Управління, жоден із них узагалі не був внесений до

будь-якої системи, що передбачає розгляд, оскільки електронна пошта - на будь-яку адресу - взагалі не розглядається як дійсний канал подання звернень. Відповідь Черопулоса, надіслана того ж ранку, була прямою: **«Це дуже зручний спосіб приховати відсутність прозорості та верховенства права».**

Портал, який не приймає іноземні адреси

Таким чином, єдиним каналом, який визнає Управління, залишається **«єдина національна інформаційна система»**. На сторінці електронних звернень Міністерства освіти є обов'язкові для заповнення поля, а саме - потрібно зазначити «адресу місця проживання (місця перебування)», яку потрібно вибрати зі спадного списку рівно із шести варіантів: Брестська область, Вітебська область, Гомельська область, Гродненська область, Мінська область і Могильовська область; далі йдуть обов'язкові для заповнення поля для міста, вулиці та номера будинку, а також номера телефону, що підтверджується за допомогою SMS. **Варіанта для країни, відмінної від Білорусі, немає, як немає і будь-якого поля для іноземної поштової адреси.**

Простіше кажучи:** звернення, надіслані єдиним каналом, яким батько - іноземний громадянин - фактично може скористатися, тобто електронною поштою, згідно з власним письмовим визнанням Управління, ніколи не розглядаються. А єдиний канал, який розглядається, побудований навколо шести білоруських областей і білоруського номера телефону, не надаючи батькові, який перебуває за кордоном, жодної можливості навіть почати вводити свої дані. Чи було це розроблено з урахуванням такого випадку, як випадок Черопулоса, чи просто ніколи не передбачало подібної ситуації, практичний результат один і той самий: **наразі в цій системі немає дверей, які водночас приймали б його особу й кудись вели.

Що можна говорити, а що не можна

Деякі відмінності є достатньо важливими, щоб їх чітко окреслити. Жоден суд не постановив, що під час опрацювання цього запиту на надання документів мало місце кримінальне правопорушення. Жоден орган влади офіційно не звинуватив школу, районне управління чи Міністерство в будь-яких правопорушеннях. Це ще не встановлені факти, і це повідомлення не подає їх як такі.

Документально підтверджена хронологія без додаткових припущень демонструє наступне: чотири офіційні листи, надіслані протягом двох місяців до трьох різних інстанцій, дали лише одну відповідь, яка не відповідала на поставлене запитання; одне письмове визнання того, що цілий канал подання скарг ніколи не розглядається; і один структурний

бар'єр в єдиному каналі, звернення з якого справді розглядаються. Установи зазвичай не оцінюють за одним листом, залишеним без відповіді. ***Їх обґрунтовано оцінюють за тим, що відбувається, коли один і той самий простий запит повторюється, передається на вищий рівень, документується - і все одно ні до чого не приводить.***

Висновок

В основі цієї справи лежить напрочуд простий запит. Це не спір про опіку, політику чи богослов'я. Йдеться лише про доступ до відомостей про успішність.

Якщо ці документи можуть бути законно надані, їх видача не створює жодного істотного навантаження. Якщо існує законна підстава для відмови в їх наданні, викладення такого обґрунтування в письмовій формі також потребує мінімальних зусиль. Однак після десяти тижнів, шести письмових запитів і звернень до трьох різних інстанцій жоден із цих варіантів не був реалізований. Натомість єдина отримана відповідь складалася з описового викладу замість документів, скерування до механізму подання скарг, який відкрито визнає, що скарги не розглядає, та вказівки на альтернативну процедуру, призначену для мешканців країни, у якій батько, що подає запит, не проживає.

Право, яке неможливо реалізувати через будь-який доступний адміністративний канал, на практиці не є правом - незалежно від того, наскільки чітко воно може існувати на папері. Доки ця реальність не зміниться, документи залишатимуться саме там, де були у квітні: **недоступними, без пояснення причин їх ненадання і такими, що їх досі запитують.**

Це порушує закономірні й неминучі питання. Чи зумовлений цей провал інституційною некомпетентністю? Чи це результат системи, у якій кваліфіковані фахівці або не бажають, або не можуть залишатися, а їх замінюють лояльні працівники, чия головна кваліфікація - підпорядкованість, а не компетентність? Чи, можливо, подальша бездіяльність слугує тривожнішій меті: ***приховуванню неправомірних дій, зокрема ймовірних зловживань у школі «Іхвіс» та порушень відповідних правових зобов'язань?***

Парадоксальним чином відмова школи «Іхвіс» та відповідних органів управління освітою задовольнити цей недвозначний запит призвела до ненавмисного результату: вона лише посилила побоювання, що установа ставить ідеологічне виховання вище за освітню прозорість, відповідальність за результати навчання та базові дисципліни, необхідні для подальшого розвитку учнів. Обґрунтовані ці побоювання чи ні, постійна відсутність прозорості неминуче веде саме до таких висновків. Ці побоювання, а також отримані й документально зафіксовані відповіді доводяться до відома відповідних міжнародних та європейських інституцій для подальшого розгляду.

Унаслідок процесу опрацювання запитів виявився і другий, більш відчутний наслідок. Після отримання запитів веб-сайт школи було оновлено, і він став зручнішим для користувачів, зокрема завдяки наданню зрозумілішої контактної інформації. Хоча ці зміни є поліпшенням з погляду зручності користування, залишаються серйозні побоювання щодо точності, повноти та прозорості представленої на ньому інформації.

Документальна основа

Усі дати листування, адресати та цитований зміст узято з власних листів Ніколаоса Черопулоса за період із 6 квітня до 17 червня 2026 року, відповіді Мінського міського суду № 13083 від 8 листопада 2018 року, а також датованого електронного листа Управління з освіти адміністрації Жовтневого району від 17 червня 2026 року, збереженого у вигляді скриншота Gmail. Опис форми електронних звернень Міністерства освіти відображає її поля станом на червень 2026 року під час доступу за адресою: edu.gov.by/en-uk/elektronnye-obrashcheniya.

Автор

Леон (Нік. Черопулос)

Батько Анти та Олександри

Європа, 29.06.2026

ActionAgainstChildAbduction.org

Переклад:

Єлизавета Соколовська